

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Dolní Dunajovice proti R 52, z. s.**, se sídlem Hlavní 130, Dolní Dunajovice, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2019, čj. JMK 172852/2019, sp. zn. S-JMK 6259/2019 OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2020, čj. 30 A 14/2020-71,

t a k t o :

Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 12. 2019 bylo mimo jiné částečně změněno územní rozhodnutí Městského úřadu v Mikulově (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 9. 2018, č. j. MUMI 18034090, sp. zn. STU/9043/2010/ALEL (dále jen „územní rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších účastníků řízení a ve zbytku bylo územní rozhodnutí potvrzeno.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který usnesením označeným v záhlaví rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že územním rozhodnutím byla umístěna stavba „*rychlostní silnice R52, stavba R5206 Perná – státní hranice ČR/Rakousko, zúžená na úseku projektového staničení km 34,555 – 38,445*“ na pozemcích v katastrálním území Mikulov na Moravě, že z textu územního rozhodnutí je patrné, že řízení o záměru žadatele, Ředitelství silnic a dálnic ČR, bylo zahájeno podáním ze dne 25. 2. 2010, tj. v době platnosti a účinnosti zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní infrastruktury (dále jen „zákon č. 416/2009 Sb.“), jak jeho název tehdy zněl (s odkazem na str. 153 územního rozhodnutí), a že stavební úřad proto vedl řízení „*v režimu opory v § 1 odst. 2 a násl. zákona č. 416/2009 Sb.*“ (s odkazem na str. 154 územního rozhodnutí). Krajský soud v Brně poukázal též na to, že „*označení kategorie rychlostní komunikace R52, po novele zákona č. 13/1997 Sb., silničního zákona, přešlo na označení kategorie dálnice*“

2. třídy, nově lze tedy dle platného silničního zákona označit stavbu jako dálnici D52“, jak je uvedeno na str. 4 až 5 územního rozhodnutí.

[3] Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobou je napadeno rozhodnutí, kterým se umístuje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 416/2009 Sb. Místně příslušným soudem k projednání a rozhodnutí věci je proto podle § 7 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud v Ostravě.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení Krajského soudu v Brně kasační stížností. Podle stěžovatele se v posuzované věci jednalo o umístění v zákoně definované liniové stavby. V projednávané věci ale nebylo možné aplikovat zákon č. 416/2009 Sb., neboť ze správního řízení nebylo prokazatelně bez nejmenších pochybností zřejmé, že probíhá podle uvedeného zákona, např. ze žádosti žadatele, z oznámení stavebního úřadu o zahájení řízení, z jasné deklarace v rozhodnutí stavebního úřadu či odvolacího orgánu, z poučení stavebního úřadu a odvolacího orgánu atd. K tomu odkázal na řadu rozhodnutí NSS, z nichž vyplývá, že pokud v příslušném správním řízení nelze nikde nezpochybnitelně dohledat, že probíhá podle zákona č. 416/2009 Sb., nemůže tomuto zákonu podléhat ani soudní řízení včetně zkrácené lhůty pro podání žaloby.

[5] Žalovaný uvedl, že zákon č. 416/2009 Sb. neukládá žadateli povinnost uvést v žádosti, že na ni dopadá tento zákon. Rovněž konstatoval, že v době zahájení územního řízení (25. 2. 2010) zákon č. 416/2009 Sb. v § 2 odst. 1 ještě neobsahoval povinnost informovat účastníky řízení o tom, že se na řízení vztahuje zákon č. 416/2009 Sb. [tato povinnost byla do zákona vložena s účinností od 1. 1. 2018 až novelou provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., krom toho se dle přechodných ustanovení má řízení dokončit podle dosavadních právních předpisů]. Správní orgány nemají povinnost odůvodnit ve svých rozhodnutích, že územní řízení probíhalo podle zákona č. 416/2009 Sb. Dále poznamenal, že správní orgány obecně nemají povinnost poučit účastníky řízení o možnosti podat žalobu. K rozhodnutím, na která odkazoval stěžovatel, uvedl, že jsou na projednávanou věc nepřiléhavá, a svůj závěr podrobněji zdůvodnil.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 416/2009 Sb. se dopravní infrastrukturou pro účely tohoto zákona rozumí stavby dálnic nebo silnic I. třídy nebo stavby s nimi související.

[8] Podle § 7 odst. 4 s. ř. s. je k řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umístuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona č. 416/2009 Sb., příslušný Krajský soud v Ostravě. O těchto žalobách vede řízení specializovaný senát.

[9] Z gramatického výkladu § 7 odst. 4 s. ř. s. vyplývá, že výlučná místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě je dána pouze v případě žalob proti rozhodnutím, která byla vydána ve správním řízení, v němž byl aplikován zákon č. 416/2009 Sb. Podstatná pro určení místní příslušnosti podle tohoto ustanovení je tak okolnost, zda správní řízení o umístění či povolení zde vymezených staveb probíhalo podle zákona č. 416/2009 Sb., nikoli okolnost, zda řízení o žalobě bylo zahájeno za účinnosti tohoto zákona (usnesení NSS ze dne 13. 6. 2019, čj. Nad 79/2019-68, či ze dne 21. 6. 2019, čj. Nad 88/2019-75). V citovaných usneseních NSS dospěl rovněž k závěru, že zákonodárce svěřil specializovanému senátu Krajského soudu v Ostravě příslušnost k rozhodování pouze o omezeném a přesně definovaném okruhu staveb a současně omezil výlučnou místní příslušnost jen na ta řízení o žalobách, která míří proti

pokračování

rozhodnutím vydaným ve správním řízení, na něž se zákon č. 416/2009 Sb. vztahuje. V rozsudku ze dne 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015-295, NSS zdůraznil, že „pokud se působnost zákona o urychlení výstavby vztahuje na příslušné správní řízení, musí tato skutečnost vyjít najevo ve správním řízení, resp. musí být zřejmá ze správního rozhodnutí. Není přípustné, aby jeho působnost na dané řízení vyšla najevo až v okamžiku soudního přezkumu“.

[10] V projednávané věci je sporné, zda v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že je postupováno podle zákona č. 416/2009 Sb. NSS konstatuje, že řízení bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 416/2009 Sb. a bylo zřejmé, že se na věc zákon č. 416/2009 Sb. vztahuje. To lze vyvodit minimálně z toho, že např. na stranách 153, 154 či 158 územního rozhodnutí je uvedeno, že řízení je vedeno v režimu zákona č. 416/2009 Sb. Minimálně od vydání územního rozhodnutí si mohl být stěžovatel vědom, že řízení probíhá podle zákona č. 416/2009 Sb. Argumentace stěžovatele je proto nedůvodná. Postup správních orgánů i Krajského soudu v Brně odpovídá judikatuře NSS.

[11] Argumentace stěžovatele týkající se informační povinnosti správních orgánů a povinnosti žadatele uvést v žádosti, že se na ni vztahuje zákon č. 416/2009 Sb., míří do věcného posouzení žaloby, a proto se NSS k těmto námitkám nevyjadřuje. NSS k tomu v rozsudku ze dne 16. 4. 2020, čj. 6 As 30/2020-31, v němž posuzoval shodnou otázku o místní příslušnosti soudu ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí žalovaného podanou jiným účastníkem řízení, uvedl, že „[p]odmínky místní příslušnosti však logicky musí být posuzovány při zahájení soudního řízení, neboť směřují k určení soudu, který se má žalobou zabývat, a jejich splnění nemůže být odvíjeno zpětně od posouzení důvodnosti žaloby. Ostatně v procesním právu platí, že nesplnění podmínky místní příslušnosti nepředstavuje vadu řízení, která by způsobovala zmatečnost soudního řízení a nezákonnost soudního rozhodnutí, resp. že se místní příslušnost zkoumá jen na počátku řízení, k námitce účastníka, popř. z podnětu soudu, resp. že její nesplnění se zhojí, pokud již soud začal ve věci samé jednat (srov. § 11 odst. 1 větu druhou občanského soudního řádu per analogiam, podle něhož pro určení místní příslušnosti jsou až do skončení řízení rozhodné okolnosti, které tu jsou v době jeho zahájení; srov. též § 105 odst. 1 občanského soudního řádu per analogiam; k uplatnitelnosti těchto procesních norem v soudním řízení správním viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Ačs 156/2006 - 38 z 22. února 2007 či usnesení rozšířeného senátu č.j. Nad 99/2018 - 75 z 20. listopadu 2018).“

[12] S ohledem na uvedené Krajský soud v Brně rozhodl správně, že pro projednání věci je místně příslušným soudem Krajský soud v Ostravě, a věc mu postoupil. NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* kasační stížnost zamítl.

[13] O náhradě nákladů řízení NSS nerozhodoval, jelikož o nich přísluší rozhodnout krajskému soudu podle výsledku řízení ve věci samé v rozhodnutí, jímž se toto řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. května 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu